

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie z wniosku **M.A.**  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej  
w dniu 12 marca 2025 r.  
wniosku skazanego o wznowienie postępowania  
zakończonego prawomocnym postanowieniem  
Sądu Apelacyjnego w Katowicach  
z dnia 14 stycznia 2025 r., sygn. akt II Akzw 2405/24  
utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej  
z dnia 26 listopada 2024 r., sygn. akt IV Kow 944/24/wz,  
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł:**

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej  
bezzasadności.**

## UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął osobisty wniosek M.A. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 stycznia 2025 r., sygn. akt II Akzw 2405/24, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Bielsku – Białej z dnia 26 listopada 2024 r., sygn. akt IV Kow 944/24/wz. W piśmie skazany podniósł, że w

postępowaniu odwoławczym nie powołano biegłego tłumacza i nie doręczono mu pisemnego uzasadnienia orzeczenia Sądu I instancji.

**Sąd Najwyższy zważył co następuje.**

Wniosek skazanego jest oczywiście bezzasadny i dlatego Sąd Najwyższy odmówił jego przyjęcia do rozpoznania.

W pierwszej kolejności trzeba podkreślić, że Sąd Najwyższy zakwalifikował tę sprawę jako sprawę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem o utrzymaniu w mocy orzeczenia w przedmiocie odmowy warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności. To wznowienia tego postępowania domaga się skazany w piśmie inicjującym postępowanie (przez wskazanie, że wnosi o wznowienie postępowania odwoławczego odwołując się do wskazanych w *petitum* pisma sygnatur spraw II Akzw 2405/24 oraz IV Kow 944/24).

Z uwagi na powyższe trzeba odnieść się do dopuszczalności wznowienia postępowania w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia *in genere*.

Dopuszczalne jest wznowienie postępowania wykonawczego w zakresie przekraczającym możliwość zmiany postanowienia na podstawie art. 24 § 1 k.k.w.

Mając na względzie to kryterium, w orzecznictwie słusznie przyjmuje się, że postanowienie w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia jest orzeczeniem, którym zakończono postępowanie sądowe w rozumieniu art. 540 § 1 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2015 r., V KO 43/15 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2021 r., V KO 21/21).

Tym samym złożenie wniosku o wznowienie postępowania było w tej sprawie dopuszczalne. Jednocześnie, jako że zakres wznowienia postępowania musi przekraczać możliwość orzekania na podstawie art. 24 § 1 k.k.w., wznowienie postępowania wykonawczego w trybie przewidzianym w Rozdziale 56 k.p.k. jest możliwe jedynie w przypadku wystąpienia przesłanek prawnych, o których mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 540 §§ 2 lub 3 k.p.k. albo w art. 542 § 3 k.p.k., tj. ujawnienia się uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k.

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2010 r., III KO 33/10; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2004 r., IV KO 35/04).

Argumentacja przedstawiona przez skazanego nie odnosi się do żadnej z ww. podstaw wznowieniowych. M.A. nie wykazał, aby w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.), albo że potrzeba wznowienia nastąpiła w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub organu międzynarodowego (art. 540 §§ 2 lub 3 k.p.k.). Autor wniosku nie wskazuje także na tzw. bezwzględną przyczynę odwoławczą zaistniałą w postępowaniu objętym wnioskiem (art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 k.p.k.). Skazany kwestionuje fakt, że w sprawie nie powołano biegłego tłumacza, a także, że uzasadnienie orzeczenia Sądu I instancji nie zostało mu doręczone. Odnosząc się do pierwszej kwestii, wskazać należy, co też zaznaczył Sąd Apelacyjny, że skazany nie zgłaszał wniosku o powołanie biegłego tłumacza. Wszystkie kierowane do Sądu pisma składał w języku polskim, posługując się przy tym szerokim zasobem słownictwa, a potrzebę taką zasygnalizował dopiero w zażaleniu. Nie można też uznać, aby Sąd uchybił przepisom proceduralnym odnoszącym się do kwestii doręczeń. Przypomnieć wypada, że skazany osobiście uczestniczył w posiedzeniu Sądu Okręgowego w dniu 26 listopada 2024 r., na którym wypowiedział swoje stanowisko (k. 16 akt IV Kow 944/24/wz), a także został pouczone o terminie i sposobie zażalenia oraz o najważniejszych motywach orzeczenia, które w sytuacji obecności skazanego nie było doręczone w formie pisemnej, gdyż takiego obowiązku nie ma. O tym zaś, że skazany wiedział, jakie są motywy orzeczenia Sądu I instancji, świadczy choćby złożone w terminie zażalenie, w którym w obszernym uzasadnieniu przedstawił swoje stanowisko procesowe (k. 22-26 w/w akt).

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od adwokata lub radcy prawnego bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Z uwagi na to, że argumentacja wniosku skazanego jest oczywiście bezzasadna i skazany nie odnosi się do żadnej z podstaw wznowieniowych, należało procedować właśnie w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[WB]

[a.ł.]